Jacqueline Dumesnil

Grota cu perle

Agape

Titlul original: La Grotte aux Perles Copyright 1975 by Editions Rose France Copyright 2000 by Editura Agape Traducerea: Victoria Ilie Editarea: Olimpiu S. Cosma Tiparul: Agape S.R.L. Str. Podului 8 2300 Făgăraş
ISBN 973-8152-17-8

Capitolul 1

*Marjorie din Highlands^*

Eric sări în sus de bucurie la întâlnirea cu factorul poştal:
„Aveţi ceva pentru noi, domnule Lavigne?"
„Da, donşorule Eric. Aveţi o scrisoare şi un ziar".
Eric luă vioi plicul pe care i-1 întindea Honore Lavigne, factorul poştal rural din Clairbois, un mic tîrguşor din Pirinei, şi, mulţumind poştaşului, fugi spre casă, traversă grădina, trecu terasa din doi paşi mari şi năvăli în cabinetul de lucru al tatălui, strigînd triumfător:
„Taţi! O scrisoare din Scoţia!"
Doctorul Bernard, care scria, îşi ridică încet capul, şi un zîmbet îi lumină chipul. Luă scrisoarea pe care i-o întindea fiul său şi o deschise.
„Citeşte repede, tată!" zise Eric pe un ton rugător.
Doctorul începu să citească scrisoarea cu voce tare:
„Dragul meu Pierre,
Balmoral, 11 iulie 1946
Sunt profund mîhnită să te anunţ că nu voi putea veni la Clairbois împreună cu copiii în această vară..."
Eric lăsă să-i scape o exclamaţie de dezamăgire. Domnul Bernard reluă:
„... Ronald tocmai a făcut scarlatină şi trebuie să rămînă izolat patruzeci de zile. Va fi deci imposibil să venim în Franţa luna viitoare. Copiii sunt foarte dezamăgiţi. Se bucuraseră atît de mult de această călătorie! Perspectiva de a vedea Franţa şi de a face cunoştinţă cu unchiul şi vărul lor îi încînta.
Ronald nu este atins prea grav de boală, are foarte puţină febră şi o durere uşoară în gît. Cu toate acestea, el trebuie să stea izolat, iar eu mă văd nevoită să o alung din preajmă pe sora lui. Ai putea să o primeşti pe Marjorie în această vară? Mă întristează gîndul că trebuie să renunţe la vacanţa din Franţa, de care ea se bucurase atît de mult..."
„Oh! da, taţi! Spune-i mătuşii Marthe să o trimită pe Marjorie!"
Doctorul zîmbi:

1 „Highlands" (Terenuri înalte) este numele regiunii muntoase situată în nordul Scoţiei. Locuitorii acestui ţinut sunt numiţi „Highlanders".

„Chiar asta voi face, micuţule. Sunt sigur că ai fi fost dezamăgit dacă n-ar fi venit verişoara ta".
Sora doctorului Bernard era căsătorită în Scoţia, şi trecuseră mai mult de zece ani de cînd nu mai venise în Franţa. Războiul, ocupaţia Franţei, o împiedicaseră în realizarea acestei călătorii; Eric, care avea paisprezece ani, îşi amintea cu greu de verişoara sa Marjorie, pe care n-o văzuse decît o dată, atunci cînd ea avea doar doi ani, şi nu-1 cunoştea pe Ronald, născut în 1940. De aceea, părinţii plănuiseră întîlnirea celor trei copii în vara aceea la Clairbois; anul următor, Eric trebuia să meargă să-şi petreacă vara în Balmoral, la mătuşa lui.
Doctorul Bernard scrise surorii sale o scrisoare de răspuns, spunîn-du-i să o trimită pe Marjorie la Clairbois, dacă socotea că fetiţa este destul de mare pentru a face singură această

călătorie.
Cincisprezece zile mai tîrziu, pe peronul gării din Pau, doctorul Bernard şi fiul lui o aşteptau pe Marjorie Davis, fetiţa din Highlands. Ei văzură coborînd din tren o fetiţă cu plete blonde, îmbrăcată cu o fustă scoţiană în carouri şi cu o vestuţă roşie peste o bluză albă. Avea pe cap o beretă de catifea şi purta încălţăminte groasă de munte, cu şosete de lînă. Eric se grăbi să o întîmpine şi să-i ia plin de amabilitate cele două valize.
„Bună ziua! Tu eşti vărul meu Eric!" spuse ea sărind pe peron.
„Da, domnişoa... da, Marjorie", bîigui Eric, brusc intimidat.
Ea rîse cristalin.
„Să ne sărutăm?"
Ea îi întinse obrazul fraged, şi Eric o sărută cu stîngăcie. Marjorie îi sări de gît şi îl sărută fără fasoane. Apoi se aruncă în braţele doctorului care tocmai sosea.
„Bună ziua, unchiule Pierre! Ce mai faceţi?"
„Foarte bine, micuţa mea Marjorie. Ai călătorit bine?"
„Excelent. Marea era agitată, dar n-am simţit rău de mare".
„Nu eşti prea obosită?"
„Nu, deloc".
Doctorul ceru veşti despre sora lui, despre cumnatul lui şi despre nepot. Apoi duse copiii la o cofetărie şi comandă ciocolată caldă şi prăjituri. Cînd toată lumea îşi refăcu forţele, se urcară în maşină şi, după trei sferturi de oră, maşina doctorului se oprea în faţa porţii grădinii, în Clairbois.
„Am sosit!" anunţă doctorul.
„Iată deci casa despre care mama mi-a vorbit atît de mult!" strigă vesel Marjorie, privind cu interes casa veche din pietre cenuşii cu acoperiş de ţiglă maronie, înconjurată de o grădină înflorită. „Este încîn-tător! Ce vacanţă minunată îmi voi petrece aici! Şi ce păcat că bietul Ronald a fost lipsit de această plăcere! El se bucura aşa de mult la gîn-dul că va cunoaşte Franţa, casa din Clairbois, pe unchiul Pierre şi pe vărul Eric!"

Capitolul 2

Exploratorii adîncurilor

Lungit pe burtă în iarba din livadă, Eric citea: „Peşterile mele" de Norbert Casteret, în timp ce Marjorie, rezemată de trunchiul unui măr bătrîn, ronţăia mere verzi.
„Marjorie, am o idee grozavă", făcu deodată Eric, întrerupîndu-şi lectura.
„Spune, să văd".
„Ai citit cărţile lui Norbert Casteret?"
„Nu, nu cunosc acest autor. Este un scriitor modern?"
„Nu este tocmai un scriitor..., el scrie cărţi, dar nu face din aceasta o meserie. Norbert Casteret este un speolog".
„Un... ce?" zise Marjorie făcînd ochii mari.
„Un speolog este un tip care studiază grotele, peşterile, abisurile, rîurile subterane... A explorat sute de peşteri, a descoperit picturi preistorice, arme şi unelte care datează din epoca de piatră, schelete de animale preistorice şi o grămadă de lucruri interesante; el este acela care a descoperit adevăratul izvor al rîului Garonne; a studiat viaţa liliecilor şi chiar în această privinţă a scris o carte pasionantă: povestea unui mic liliac, Myo. Ţi-o împrumut dacă vrei".
„Şi care este ideea ta grozavă?"
„Ei bine, iat-o: să facem ca Norbert Casteret, să explorăm o peşteră în timpul vacanţei!"
Marjorie se opri din ronţăitul mărului şi ochii ei începură să-i strălucească:
„Cunoşti o peşteră de explorat?"
„Da".

„Aproape la o jumătate de oră de mers pe munte".
„Şi nimeni n-a explorat-o vreodată?"
„Nu, pentru că... o să-ţi explic. Tu cunoşti Cerisette, rîuleţul care traversează Clairbois? îşi are izvorul acolo, sau mai bine, iese din această peşteră, dar adevăratul lui izvor poate să fie în altă parte, ca şi în cazul lui Garonne".
„Să explorăm un rîu subteran!" strigă Marjorie entuziasmată. „Este grozav! Ce ne vom mai distra! Vom avea nevoie de o barcă, nu-i aşa?"
„Imposibil. Apa atinge bolta. Trebuie să plonjăm şi să explorăm în înot".
„Minunat!" strigă Marjorie sărind în sus de bucurie. „Mă duc să-mi iau costumul de baie!"
Ea începu să fugă spre casă, dar Eric o strigă:
„Marjorie! Aşteaptă puţin! Nu putem merge acolo astăzi, e prea tîr-ziu. Va trebui să plecăm într-o zi înaintea gustării de după-amiază".
„Este adevărat, ai dreptate", zise Marjorie cu regret, întorcîndu-se din drum. „în curînd va fi ora şase, şi nu vom avea timp să explorăm grota înainte de ora cinei".
„Mai întîi trebuie să ştiu dacă eşti o bună înotătoare".
„Am cîştigat anul trecut cupa la nataţie în Balmoral", zise Marjorie cu mîndrie.
„Atunci merge, voi putea să te iau. Ştii să te caţeri pe o frînghie şi să escaladezi stîncile?"
„Ia ascultă, mă iei drept o fată firavă?" zise Marjorie, jignită. „Mă caţăr la fel de bine ca tine!"
„Să încercăm!"
Grădina doctorului se găsea la poalele unei coline. Un perete stîn-cos, destul de abrupt, domina livada. Eric i-1 arătă verişoarei lui:
„Să vedem cine va ajunge primul în vîrf!"
Amîndoi se repeziră să-1 ia cu asalt şi atinseră vîrful aproape în acelaşi timp.
„Aşa nu mă mai joc", spuse Marjorie. „Tu ştiai locurile de unde să te prinzi! Dacă am fi fost la Balmoral, te-aş fi bătut".
Cu răsuflarea tăiată, ei se aruncară pe iarbă şi începură să facă planuri pentru a doua zi.
îi întrerupse însă sunetul clopoţelului, care le anunţa cina.

Capitolul 3

Lacul Negru

Cei doi exploratori ai noştri îşi puseră proiectul în aplicare începînd cu a doua zi. Doctorul era plecat să-şi vadă bolnavii la ţară şi urma să lipsească toată după-amiaza. Doamna Louise, menajera, plecase imediat după prînz şi nu revenea decît spre ora şase pentru a pregăti cina. Copiii aveau deci mai multe ore înaintea lor pentru a explora faimoasa peşteră care, în imaginaţia lor, trebuia să fie la fel de frumoasă ca un palat din basme!
„Nu putem să plecăm imediat", zise Eric cu regret, „n-a trecut destul timp după mîncare; a te arunca în apa rece după ce-ai mîncat ar fi o imprudenţă. Putem totuşi să ne pregătim bagajul".
Chiar de dimineaţă, Eric mersese în sat şi cumpărase opt metri de frînghie solidă; de mult timp economisea pentru această cumpărătură banii de buzunar pe care tatăl lui îi dădea în fiecare săptămînă.
Eric îşi luă lanterna, a cărei cutie era etanşă; se gîndise mai întîi să ia cu ei o lumînare şi chibrituri. Dar cum să plonjezi în apă cu chibrituri fără să le uzi?
„Să ne luăm acum costumele de baie", spuse Eric. „Dar va trebui să ne luăm pe deasupra şi hainele, pentru că nu putem merge pe munte în costum de baie: dacă ne-ar întîlni oamenii din sat, ar crede că am înnebunit! Cel mai simplu este să ne dezbrăcăm la intrarea în peşteră şi să ne ascundem hainele în tufişuri".
Pe la ora două şi jumătate, exploatorii porniră la drum. Eric purta colacul de frînghie. După o jumătate de oră de urcat, ei ajunseră la grota misterioasă care îşi căsca gura întunecată în coasta muntelui. Rîul curgea în locul acela pe o albie stîncoasă. Curentul nu era prea tare şi nu putea stingheri un înotător bun. Eric explică:
„Rîul nu este adînc. De la intrarea în peşteră poţi merge vreo douăzeci de metri simţind fundul

apei. Dar, după aceea bolta coboară şi trebuie să ne scufundăm în apă. Nu ne vom scufunda amîndoi deodată, căci ar fi imprudent. Voi trece eu primul şi voi vedea ce se află de cealaltă parte".
„Ba nu", zise Marjorie, „eu vreau să trec prima!"
„Eu sunt mai mare", ripostă Eric. „Sunt şeful expediţiei şi răspund de tine, Marjorie! Dacă există riscuri, eu sunt acela care trebuie să mi le asum. De altfel, nu aş face decît să străbat locul acela dificil de tre-

cere. Apoi, după ce voi fi ajuns de cealaltă parte, mă voi întoarce să-ţi spun dacă locul de trecere este accesibil".
Cam în silă, Marjorie sfîrşi prin a-i da dreptate vărului ei. Cei doi exploratori îşi puseră costumele de baie şi îşi ascunseră hainele în tufiş.
„Trebuie să le ascundem bine", zise Eric. „Dacă le-ar descoperi un răufăcător glumeţ şi le-ar lua, am fi obligaţi să revenim acasă în costumele de baie. Ce ar spune doamna Louise?"
Eric şi verişoara lui intrară în apa care era foarte rece. Dar Marjorie, în Scoţia, făcuse baie în lacuri de munte a căror apă era îngheţată, şi fetiţa era călită. Cum spusese şi Eric, apa rîului Cerisette nu era adîn-că; ea le venea abia pînă la brîu. Dar albia rîului era presărată cu blocuri de stîncă; exploratorii alunecară de mai multe ori, şi Marjorie sfîrşi prin a cădea prima în apă cu capul înainte. Ea se ridică, rîzînd.
Eric îşi aprinsese lanterna, căci lumina care venea de afară se micşora tot mai mult pe măsură ce înaintau în galeria subterană şi, doar după cîţiva metri, era întuneric complet. în curînd Eric şi verişoara lui ajunseră la locul unde bolta cobora şi dispărea sub apă.
„Crezi că vei putea trece?" întrebă Marjorie neliniştită.
„Eu cred că da. Deschiderea este destul de largă pentru a trece un om pe aici, cu atît mai mult eu, care sunt subţire. Totul e să ştim dacă pasajul se îngustează dincolo sau se lărgeşte mai mult şi permite revenirea la suprafaţa apei după cîţiva metri. Pot foarte bine să-mi ţin respiraţia sub apă, dar, desigur, n-aş putea să mi-o ţin cinci minute".
„Ar putea exista un obstacol de cealaltă parte; de exemplu, o stîncă scufundată în apă, în care ai putea risca să te loveşti la cap dacă plonjezi în întuneric".
„M-am gîndit la aceasta. Iată ce vom face. Eu mă voi lega de frîn-ghie, ca pentru o căţărare pe munte. Voi plonja, iar tu vei ţine celălalt capăt al frînghiei ca să mă poţi trage în caz de accident".
„Am înţeles. Iei şi lanterna?"
Eric se încinse cu frînghia, luă lanterna şi dispăru în gaură. Marjorie rămase singură în întuneric, cu inima bătîndu-i neliniştită, cu mîinile crispate pe frînghie. După cîteva minute, care părură foarte lungi fetiţei, lumina lanternei străpunse întunericul, şi Eric reapăru.
„Vino repede, Marjorie! Oh! Dacă ai şti!"
„Ce? Ce se află acolo?" strigă Marjorie, fremătînd de nerăbdare şi curiozitate.

„O să vezi! Nu vreau să-ţi spun nimic dinainte. Treci tu prima şi ia lanterna; strîng frînghia şi te urmez. Fii atentă cînd treci prin partea mai grea a trecătorii; este un fel de pîlnie. De cealaltă parte revii la suprafaţă aproape imediat".
Marjorie luă lanterna şi dispăru în gaură. Ea traversă pasajul ţinîn-du-şi respiraţia. De cealaltă parte, bolta se ridica, şi Marjorie putu să revină la suprafaţă. Ea înotă cîţiva metri, apoi ridică lanterna aprinsă. Fu cît pe ce să scoată un strigăt. Era într-o încăpere mare, cu plafonul împodobit cu stalactite, şi în jurul ei se întindea un lac subteran. Eric o ajunse din urmă pe verişoara lui.
„Să traversăm lacul", spuse el. „Ard de nerăbdare să ştiu ceea ce vom descoperi pe celălalt mal".
Ei puseră piciorul pe o mică plajă cu nisip fin. Marjorie ridică lanterna spre bolta unde atîrnau dantelării din piatră care aruncau mii de raze sub lumina lanternei.

„Ce frumos este! O adevărată peşteră din ,0 mie şi una de nopţi'!"
„Poate că o să descoperim comoara lui Ali-Baba", spuse rîzînd Eric.
„Atunci ia seama la cei patruzeci de hoţi!"
„Şi mai ales să nu uităm parola: ,Sesam, deschide-te!' Fără aceasta vom rămîne prizonieri în peştera magică".
Cînd trebuiră să iasă din peşteră avură un moment de teamă: Eric şi Marjorie plonjară în apă, dar fu imposibil să găsească trecerea prin care intraseră!
„Nu există decît un mijloc de a ieşi de aici", spuse Eric. „Să ne întoarcem la plajă. Acolo ne vom odihni o clipă, cît pentru a prinde iarăşi puteri, apoi vom face înot înconjurul lacului, tu de o parte, eu de alta, pipăind peretele. în felul acesta vom sfîrşi prin a găsi ieşirea!"
După o jumătate de oră de cercetări îngrijorate în întuneric, Marjorie găsi trecerea. Era şi timpul! Copiii erau epuizaţi şi rebegiţi. Marjorie îl chemă pe vărul ei. Eric nu răspunse: Marjorie îşi reînnoi chemarea, într-un sfîrşit îi auzi răspunsul, dar slab şi îndepărtat. Marjorie înţelese că trebuie să-1 strige fără încetare pentru ca vărul ei s-o poată regăsi. Dar e greu să te ghidezi după sunet în întuneric, mai ales într-o peşteră, unde sunetul este repercutat de pereţii stîncoşi. Marjorie începu să înoate pe spate, aprinse lanterna şi o învîrti deasupra capului, pentru ca vărul ei să zărească lumina şi să poată astfel să se îndrepte spre ea. După cîteva minute, Eric îşi găsi verişoara. Amîndoi

plonjară în apă şi trecură pasajul pe rînd. Cînd se regăsiră de cealaltă parte, scoaseră un suspin de uşurare. Eric luă frînghia, pe care o pusese pe un bloc de stîncă în galeria subterană, şi copiii se îndreptară spre intrarea peşterii.
în sfîrşit, cei doi exploratori ieşiră la lumina zilei. Fetiţei îi clănţăneau dinţii, căci baia în apa îngheţată durase mai mult de o oră. Eric, din fericire, fusese prevăzător şi-şi luase cu el un prosop. Marjorie se şterse puternic cu el înainte de a-şi lua hainele, iar Eric făcu la fel.
„Să fugim ca să ne încălzim!" spuse băiatul.
Amîndoi coborîră panta şi, un sfert de oră mai tîrziu, erau acasă. Marjorie se grăbi să aprindă focul şi să facă ceai.
„îmi este mai bine", declară Eric, după ce sorbise trei ceşti cu ceai fierbinte. „Vom reîncepe mîine..."
„Ce nume vom da lacului?" întrebă Marjorie.
„îţi propun să-1 numim Lacul Negru".
„Da! Iar peştera va fi Peştera lui Ali-Baba!"

Capitolul 4

Peştera fermecată

A doua zi, Eric şi Marjorie se întoarseră la peşteră. Pentru a fi siguri că vor găsi trecătoarea, Eric decise să fixeze în perete, aproape de ea, o lumînare aprinsă. Greutatea consta însă în a aduce chibriturile fără să le ude. în partea de jos a dulapului cu medicamente se afla o cutie în care doctorul păstra ambalaje goale: mici cutiuţe, tuburi şi flacoane, care puteau să-i mai fie de folos. Eric cotrobăi în această cutie şi găsi ceea ce căuta: un tub de aluminiu care se închidea etanş. Aici puse vreo zece chibrituri, apoi luă din dulapul din bucătărie două lumînări dintre cele rămase în pachetul cumpărat iarna trecută din cauza panelor de curent. Eric confecţiona un suport rudimentar, cu ajutorul unei sîrme, pe care fixă solid una dintre lumînări.
„Dar cum facem să fixăm suportul pe perete?" zise Marjorie.
„Găsim noi o asperitate de care să o prindem. Este imposibil ca peretele să fie absolut neted".
„Să luăm cu noi şi lanterna", zise Marjorie.
Ei băgară lumînările şi tubul care conţinea chibriturile într-un săculeţ impermeabil şi cu închizătoare etanşă. Marjorie adăugase aici un

baton de ciocolată adusă din Scoţia.
„Explorarea poate dura mai multe ore", zise ea, „şi vom avea, poate, un drum lung de făcut. Vom avea nevoie să mîncăm pe drum pentru a ne reface forţele".
„Şi ciocolata este foarte hrănitoare şi ocupă loc puţin", declară Eric.
Conveniră ca Eric, înainte de a se scufunda, să-şi lege săculeţul de bfîu cu ajutorul unei sfori, ca să aibă mîinile libere. Marjorie va trece a doua, cu lanterna, pe care o va aprinde imediat ce va traversa sifonul, pentru a-1 lumina pe vărul ei şi a-i permite astfel să găsească locul în care să fixeze luminarea.
„Se spune că şi Casteret făcea astfel de lucruri, singur, în întuneric", spuse Eric. „El povesteşte chiar, în cărţile lui, că lua între dinţi luminarea aprinsă pentru a coborî cu frînghia în abis. Mai mult decît atît, înota ţinînd între dinţi luminarea aprinsă!"
„Asta-i nemaipomenit! Şi nu i s-a întîmplat niciodată să-i cadă lu-'mînarea, sau să i se stingă?"
„Desigur, cîteodată. Şi era ceva neplăcut! Odată, într-un abis în Maroc, fusese cît pe ce să fie ars de viu. Unuia dintre arabii care-1 însoţeau i-au căzut în apă, aproape de locul în care se afla Casteret, mai multe kilograme de carbid adus pentru a umple lămpile cu acetilenă.[1] Aplecîndu-se ca să încerce să scoată din apă carbidul, arabul şi-a apropiat prea tare lampa... îţi poţi imagina tabloul! Aceste flăcări în fundul unei caverne trebuie să fi fost ca o imagine a iadului! Şi Casteret nu putea să urce, pentru că scara de frînghie îi ardea deasupra capului!"
„Brr! Ce bine că nu am adus cu noi carbid!"
„Altădată se afla în fundul unui abis - tot în Maroc -. Şi iată că în clipa în care trebuia să urce nu a mai găsit scara! O luaseră călăuzele arabe. Se spune că a petrecut acolo un sfert de oră foarte neplăcut în fundul unui abis de 103 metri. Pînă la urmă, din fericire, scara a revenit".
„Eu una nu aş risca să merg în munţi singură cu nişte arabi drept călăuze! Aş fi dus cu mine cel puţin un prieten european care ar fi rămas la marginea abisului ca să supravegheze scara şi să mă ridice la nevoie".
Trei sferturi de oră după aceea, Eric şi Marjorie se aflau la intrarea în peşteră. Ca în ajun, ei îşi puseseră costumele de baie şi îşi ascun-

[1] Carbidul, în contact cu apa, produce acetilenă, gaz foarte inflamabil.

seră hainele în tufişuri. Trecerea prin sifon fu făcută fără greutate. Dar, cînd să scoată lumînarea din sac, să o fixeze de stîncă şi să o aprindă, fu cu totul altceva! Lacul era prea adînc în locul acela pentru a simţi fundul apei. Eric, luminat cînd mai bine, cînd mai rău de Marjorie, care ţinea lanterna deasupra ei, înotînd cu un singur braţ, încercă să se prindă de perete; dar stîncă era lunecoasă şi nu prea oferea priză. Alunecă de trei ori şi căzu în apă, în timp ce Marjorie rîdea în hohote de eforturile lui zadarnice. Pînă la urmă, el reuşi să găsească un punct de sprijin solid. Cu o mînă prinsă de stîncă, el deschise săculeţul, scoase o lumînare şi pipăi peretele pentru a găsi un loc în care să o poată fixa. Cu mare greutate, el prinse lumînarea de o asperitate, răsuci sîrma cît putu mai bine (nu era uşor de făcut cu o singură mînă), apoi scoase tubul care conţinea chibriturile şi... pleosc!... toate chibriturile căzură în lac! Lui Eric îi scăpă un ţipăt, şi Marjorie strigă pe un ton maliţios:
„Ar trebui să-i scrii lui Norbert Casteret ca să-i povesteşti despre expediţia noastră senzaţională!"
„Am încurcat-o!" gemu Eric consternat.
„Aş! Nu suntem în fundul unui abis de 103 m, fără scară de urcare! Şi apoi ne rămîne lanterna. Lasă acolo sistemul tău de luminat, şi dă-i înainte!"
„Dar cum vom regăsi ieşirea?"
„Lumînarea ne va servi ca punct de reper. Aprinsă, ea ar fi fost, desigur, mai vizibilă, dar nu va fi nevoie ca ieri să ne scufundăm pe toate părţile ca să găsim trecerea; va fi suficient să căutăm lumînarea şi, cînd o vom găsi, vom şti că trecerea se găseşte dedesubt, la dreapta".
Convins de argumentele verişoarei lui, Eric închise săculeţul şi sări în apă. După o clipă, cei doi exploratori puneau piciorul pe plaja cea mică şi traversau peştera lui Ali-Baba, urmînd

cursul rîului subteran. La capătul peşterii începea o galerie largă de mai mulţi metri, care putea fi urmată mergînd de-a lungul rîului.
„De acum", zise Marjorie, „intrăm în necunoscut. Ce vom descoperi? Palatul unei zîne? Sălaşul unui balaur? O comoară păstrată de pitici?"
„Dacă am mînca nişte ciocolată înainte de a o vizita pe zînă sau de a lupta cu balaurul?" propuse Eric.
Pentru că Marjorie aprobă propunerea, Eric scoase ciocolata şi rupse din ea două bucăţi mari pe care exploratorii le ronţăiră cu poftă.
14
Gustarea fiind terminată, ei porniră la drum. Marjorie mergea înainte cu lanterna. Galeria pe care o urmau urca cu o pantă dulce şi nu oferea nimic deosebit. Totuşi, după cîteva clipe, cei doi exploratori observară o schimbare în natura solului: stîncos pînă aici, solul galeriei era acum argilos.
Deodată, Marjorie se opri scoţînd un ţipăt de groază.
„Ce este?" întrebă Eric.
„Acolo! Acolo! Priveşte!" bîigui Marjorie.
Eric se apropie de verişoara lui şi privi locul pe care i-1 arăta ea: în fascicolul luminos al lanternei se zărea pe solul argilos amprenta unui picior de om!
„Ei bine, ce-i cu asta?" zise Eric. „Aceasta dovedeşte pur şi simplu că nu suntem noi primii care am pătruns în această grotă!"
„Dar... dar... dacă acesta este un sălbatic?"
, „Un Vineri al peşterilor deci!" zise Eric, rîzînd. „Ce imaginaţie! De ce nu un om preistoric, dacă tot eşti aici?"
Deodată, Eric se opri din rîs:
„Ia te uită, dar este adevărat! De ce nu, la urma urmelor?" zise el lovit de o idee neaşteptată.
Şi, luînd lanterna din mîinile verişoarei lui, el se aşeză în patru labe şi examina cu grijă amprenta misterioasă:
„Ai dreptate, Marjorie", spuse el ridicîndu-se. „Pe aici a trecut un om al peşterilor".
„Un om al peşterilor!" strigă Marjorie îngrozită.
„Oh, linişteşte-te! A murit de cîteva mii de ani. Această amprentă este una fosilă!"
Cuvîntul englezesc e aproape acelaşi: „fossil". Lui Marjorie nu-i fu deci deloc greu să înţeleagă ceea ce voia să spună vărul ei. Dar ideea lui Eric i se păru ciudată.
„Profesorul nostru de biologie ne-a vorbit despre plante fosile şi animale fosile, dar niciodată despre amprente fosile!"
„Norbert Casteret le-a descoperit totuşi în unele grote: amprente de mîini, amprente de picioare care datau din epoca preistorică. Dacă se găsesc schelete şi cochilii de animale care au trăit acum mii de ani, de ce nu s-ar găsi şi amprente? La suprafaţa solului, ploaia, vîntul, intemperiile şterg amprentele, dar o amprentă în fundul unei grote cum să se şteargă?"
„Dar ce te face să te gîndeşti că piciorul care a lăsat această urmă
15
aparţinea unui om al peşterilor şi nu unui turist sau unui plimbăreţ din vremea noastră?"
„Sunt mai multe motive. Mai întîi dimensiunea piciorului... Cel căruia îi aparţinea laba piciorului de acolo trebuie să fi fost un primitiv zdravăn! Şi apoi acest picior nu este cel al unui om civilizat, obişnuit să poarte pantofi, ci cel al unui sălbatic, obişnuit să meargă desculţ. Priveşte degetul mare de la picior, cum se depărtează de celelalte degete... Aproape că s-ar putea spune că este un deget de maimuţă. Aceasta nu se observă decît la sălbatici. Ar trebui să admitem că ar putea fi un negru sau o „piele-roşie" cel care a lăsat această amprentă, ceea ce-mi pare cu adevărat de necrezut. într-una din zile voi aduce tot ceea ce trebuie pentru a lua un mulaj al acestei amprente. Astfel, vom putea să i-o arătăm lui taţi, şi el ne va spune ce părere are. Şi ce piesă rară în colecţia mea: mulajul unei urme de picior al unui om preistoric! Voi fi probabil singurul băiat din Franţa care să aibă aşa ceva. Unul dintre colegii mei era tare

mîndru că avea un mulaj al unei urme de elefant, pe care unchiul lui, plantator într-o colonie franceză, îl făcuse în timpul unei vînători. Dar, ce este o amprentă de elefant pe lîngă aceea a unui om al peşterilor?!"
Marjorie începu să rîdă, şi amîndoi îşi continuară explorarea.

Capitolul 5

Comoara din grotă

După un sfert de oră de mers, ei ajunseră într-o sală imensă. Marjorie scoase un strigăt de admiraţie:
„Priveşte, Eric! Acolo, pe perete!"
Eric lăsă să-i scape o exclamaţie. La lumina lanternei apărură pe peretele grotei picturi în ocru şi brun-roşcat: bizoni, bouri, cerbi şi, mai spre dreapta, un urs al peşterilor, sculptat grosolan. Copiii erau uluiţi.
„Ar trebui să ne oprim aici pentru astăzi", spuse Eric. „Mîine vom reveni cu tata".
Copiii se grăbeau să-i împărtăşească doctorului descoperirile lor. Ei regăsiră fără prea mare greutate luminarea care arăta unde se afla trecerea; după ce ieşiră afară din grotă şi îşi îmbrăcară hainele, fugiră acasă. Dar doctorul Bernard nu venise încă.
Doar la lăsarea serii apăru maşina. Copiii, care pîndeau sosirea

doctorului înapoia gardului grădinii, se repeziră în întîmpinarea sa de îndată ce el coborî din maşină.
„O, taţi, dacă ai şti!"
„Unchiule Pierre, trebuie să-ţi spunem o veste mare!" strigă Marjorie în acelaşi timp.
„Care-i această veste mare?" întrebă doctorul zîmbind.
„Am descoperit un lac subteran!"
„Şijo amprentă de om fosil!... Nu, vreau să spun: o amprentă fosilă a unui om al peşterilor".
„Şi picturi preistorice!"
, „Ce tot spuneţi voi acolo?"'zise doctorul, cu un surîs amuzat. „Este un nou joc?"
Copiii protestară.
„Nu-i un joc! Este adevărat!"
„Haide, haide", făcu doctorul, „să intrăm în casă, şi o să-mi povestiţi totul în timp ce mîncăm. Nu înţeleg nimic din povestea voastră!"
Copiii erau puţin jigniţi de aerul sceptic şi mai degrabă zeflemitor al doctorului pe care ei crezuseră că îl vor uimi de la prima lovitură. Lăsară ciorba să se răcească în farfurii în timp ce povesteau despre explorarea şi descoperirile lor. Doctorul îi asculta zîmbind, fără a scoate o vorbă.
„Ei bine", zise el în sfîrşit, cînd Eric şi Marjorie terminaseră subiectul, „vom merge mîine să vedem aceste lucruri. Dar eu nu prea cred în urma voastră fosilă şi în picturile voastre preistorice. Amîndoi aveţi o doză de imaginaţie extraordinară..."
Copiii protestară, dar doctorul îi opri rîzînd:
„Luaţi seama să nu faceţi ca acel pretins savant care credea că descoperise vase de lut romane făcînd săpături în grădina unui prieten; după examinare, s-a descoperit că era vorba pur şi simplu de nişte oale sparte de un servitor neglijent care, pentru a face să dispară urmele faptei lui rele, nu găsise nimic mai bun de făcut decît să îngroape într-un colţ al grădinii cioburile oalelor sparte! Acum", continuă doctorul, „ar trebui să vă cert. Nu trebuia să vă lansaţi într-o asemenea expediţie fără să-mi spuneţi mai înainte despre proiectele voastre. A-ceastă peşteră putea fi periculoasă. Voi aţi fi putut să dispăreţi într-un abis, să fiţi zdrobiţi de o surpare de teren sau să vă înecaţi în lac".
„Am fost foarte prevăzători, taţi", îşi susţinu Eric cauza.
„Cu atît mai bine. Dar, un pas greşit, o cădere periculoasă sunt tot-

deauna posibile. Imaginaţi-vă că în prima zi n-aţi mai fi putut găsi ieşirea... Nimeni n-ar fi putut ghici unde sunteţi voi şi v-ar fi căutat inutil zile în şir... Ar fi trebuit mobilizată toată jandarmeria ţării, să vă caute cîinii poliţişti... şi poate că nu v-ar mai fi găsit în viaţă..."
Cei doi exploratori lăsară capul în jos... Se simţeau acum mult mai puţin mîndri.
„Ca regulă generală: copiii de vîrsta voastră nu au niciodată voie să facă explorări de acest fel fără a vorbi despre aceasta cu părinţii lor".
„Iartă-ne, taţi!" spuse Eric ridicîndu-se şi apropiindu-se de doctor.
Marjorie îl imită şi murmură la rîndul ei:
„Iartă-mă, unchiule Pierre. Nu ne-am gîndit la asta".
Doctorul îi sărută.
„Haide, să nu mai vorbim", spuse el vesel. „Mîine vă voi însoţi, şi poate că vom face nişte descoperiri interesante".
Doamna Louise fu rugată să servească prînzul cu o oră mai devreme.
„Voi ieşi cu copiii în această după-amiază", îi explică doctorul, „şi de aceea trebuie să prînzim devreme".
Doctorul ceru ca cei doi copii să-şi ia cu ei îmbrăcăminte de lînă.
„E ceva drăguţ să faci explorări în costume de baie", spuse el. „Dar dacă suntem nevoiţi să ne plimbăm mai multe ore prin galeriile subterane, nu vreau ca voi să dîrdîiţi de frig într-un costum de baie ud, cu riscul de a căpăta o congestie pulmonară. îmi veţi face plăcerea să vă luaţi cu voi cîte un pulover foarte călduros".
„Dar puloverul se va uda cînd vom traversa Iacul".
„Nicidecum... Am un sac bun din pînză impermeabilă şi cu închizătoare etanşă pe care îl vom lua cu noi şi în care vă veţi pune hainele cînd vă veţi dezbrăca. Unul dintre noi va remorca acest sac atunci cînd vom traversa lacul înot, iar cînd vom fi pe plajă, pur şi simplu, vă veţi îmbrăca din nou".
„Ai nişte idei extraordinare, tată", spuse Eric rîzînd.
Se deciseră totodată să ia şi o gustare în sacul respectiv, explorarea putîndu-se prelungi, precum şi mai multe luminări şi o lampă cu ace-tilenă, cu precauţia de a închide carbidul într-o cutie metalică perfect etanşă, ca să nu se expună riscului de a reînnoi experienţa lui Casteret din fundul abisului marocan în cazul în care recipientul ar cădea în apă.

Prima parte a explorării se efectua fără incidente. Doctorul examina cu interes stalactitele din peştera lui Ali-Baba şi amprenta fosilă din galerie. Picturile din sala mare îl făcură să scoată un strigăt de admiraţie. Petrecu aproape o jumătate de oră examinîndu-le la lumina lămpii cu acetilenă.
Din sala cea mare plecau mai multe galerii. Doctorul decise să înceapă explorarea aceleia în care curgea rîul subteran. în această parte a cursului său, rîul ocupa toată lăţimea galeriei. Trebuia deci să continue explorarea mergînd prin apă. Doctorul sondă rîul şi recunoscu faptul că el era puţin adînc; exploratorii erau în apă numai pînă la genunchi. La sfatul doctorului, copiii îşi aduseseră cîte o pereche de es-padrile, ca să nu fie nevoiţi să meargă cu picioarele goale pe stîncile ale căror muchii puteau să-i taie. Ei se descălţaseră înainte de a intra în apă şi îşi luaseră espadrilele în mînă.
„Dacă am lăsa sacul în sala mare?" propuse Eric. „Ne-am întoarce aici pentru gustare".
„E mai bine să nu ne despărţim de sac", spuse doctorul. „Peştera poate să aibă o altă ieşire şi, în acest caz, ne-ar părea foarte rău să fim obligaţi să ne întoarcem ca să căutăm mîncarea. Şi apoi, nu vreau să mă despart nici de lumînări, nici de rezerva noastră de carbid. Pot să fac un pas greşit, să cad cu lampa, s-o sting sau s-o sparg în căderea mea. în acest caz, cum vom face să regăsim drumul prin întuneric?"
Eric înţelese justeţea acestui raţionament şi-şi puse sacul în spate; doctorul ducea lampa şi un colac de frînghie.

Exploratorii intrară în apă. Doctorul mergea în faţă, urmat de Marjorie, iar Eric încheia alaiul. în acest loc, rîul curgea pe o albie cu nisip fin. Pe măsură ce exploratorii înaintau, un zgomot nou le lovea urechile: era un vuiet înăbuşit, slab la început, dar care creştea în intensitate pe măsură ce avansau.
„Probabil că ne apropiem de o cascadă", zise doctorul.
Deodată, un obstacol neprevăzut se ridică în faţa exploratorilor: un grohotiş de stînci bara albia rîului. Apa îşi croia drum printre stîncile îngrămădite, dar pentru a trece obstacolul trebuiau să escaladeze barajul.
Doctorul făcu o strîmbătură:
„Această grămadă nu pare prea solidă. Voi încerca totuşi să mă urc pe ea. Nu vă apropiaţi prea mult: o piatră ar putea să se desprindă şi să vă rănească".
18
19
Domnul Bernard făcu escaladarea cu prudenţă. Nu era deloc uşor: pietrele, devenite cleioase din cauza umidităţii, erau alunecoase, şi doctorul nu reuşi decît cu mare greutate să ajungă în vîrful barajului.
„Se poate merge", spuse el. „Eric, aruncă-mi sacul ca să ai mîinile libere pentru a te căţăra. Marjorie se va sui ajutată de tine".
Marjorie era sprintenă. Ea ajunse în vîrf fără prea multă greutate. Eric, care o urma pentru a o ajuta la nevoie, se cocoţă la rîndul lui pe vîrful barajului care se clătina.
„Oh, oh!", zise doctorul, „iată că se clatină muntele, coborîţi repede, copii. Eric, treci primul şi întinde verişoarei tale mîna". •
Dintr-o săritură, Eric fu de cealaltă parte, şi Marjorie i se alătură. Doctorul îi urmă. Dar, în loc să sară ca cei doi copii, doctorul, încurcat de lampă, vru să coboare printre stînci. El alunecă şi căzu, iar lampa se sparse, lăsîndu-i pe exploratori în beznă.
„Taţi, taţi, eşti rănit?" strigă Eric neliniştit.
„Unchiule Pietre, te-ai lovit?" întrebă Marjorie în acelaşi timp.
„Nu-i nimic, copii", spuse doctorul. „Doar un mic plonjon în apa rece!"
Şi el începu să rîdă ca să-i liniştească.
„Din fericire, avem luminările", zise Eric.
„Ar fi neplăcut să începem această ascensiune în beznă", spuse Marjorie. „Grăbeşte-te, Eric, să aprinzi o luminare".
Doctorul scapără un chibrit. Din prevedere, păstrase chibriturile la el şi, cum ele fuseseră închise într-o cutie etanşă, nu avuseseră de suferit în urma băii forţate pe care o făcuse.
Eric scoase o luminare din sac şi o aprinse; exploratorii îşi continu-ară drumul, nu fără ca doctorul să deplîngă pierderea lămpii cu actile-nă, pe care nu va putea să o înlocuiască imediat cu alta, avînd în .vedere că, după război, acest articol, ca multe altele, dispăruse din comerţ.
Zgomotul cascadei devenea tot mai puternic. în curînd, galeria se lărgi, şi exploratorii se găsiră într-o nouă sală, mai puţin vastă decît sala cu picturi, unde o cascadă cădea de la înălţimea unei grămezi de stînci într-un bazin natural săpat în calcar.
Copiii scoaseră un strigăt de admiraţie. Pentru a contempla mai bine cascada, aprinseră a doua luminare. Intrînd în sală, exploratorii părăsiseră albia rîului şi puseseră piciorul pe un mal rîpos. Ei se apropiară de cascada care cădea de la o înălţime de vreo zece metri.
20
în timp ce doctorul şi fiul lui priveau cascada, Marjorie, care ducea a doua luminare, se apropie de marginea bazinului. Deodată, ea scoase o exclamaţie:
„Eric, unchiule Pierre, veniţi să vedeţi!"
Doctorul şi fiul lui se apropiară. Marjorie, îngenuncheată aproape de bazinul natural rotund săpat de căderea apei cascadei, îşi băgă braţul în apă pînă la cot. în această mişcare, ea dădu drumul luminării, care căzu în bazin.

„Ei, na!" zise atunci Marjorie, enervată.
„Cu atît mai rău pentru luminare", zise doctorul. „Nu-ţi pierde timpul s-o cauţi, n-o vei mai găsi. Mai bine să aprindem alta".
„Ce-ai văzut în bazin?" întrebă Eric.
„Asta!" strigă Marjorie triumfătoare, ridicîndu-se cu un pumn de perle, pe care le puse sub ochii vărului ei.
Lui Eric i se tăie răsuflarea, în timp ce doctorul striga:
„Perle de peşteră! Sunt extrem de rare! Le vom oferi unui muzeu!"
„Au vreo valoare?" întrebă Marjorie.
„Nu au nici o valoare comercială. Dar, din punct de vedere ştiinţific, descoperirea lor are o valoare inestimabilă. Sunt multe?"
„Tot fundul bazinului este acoperit cu ele. Sunt şi mari, şi mici".
Doctorul deplînse pierderea lămpii cu acetilenă, a cărei lumină le-ar fi permis să examineze pe îndelete această descoperire interesantă. Eric scoase o altă luminare din sac şi o aprinse. Marjorie îşi scufundă din nou braţul în bazin şi scoase un al doilea pumn de perle, nu fără a se stropi din belşug.
„De unde vin aceste perle de peşteră, tată?" întrebă Eric.
Doctorul explică:
„Pisolitul sau perla de grotă s-a format prin învolburarea apei cal-caroase care cade de la o anumită înălţime într-un bazin puţin adînc. Dacă se găsesc aici nişte pietricele sau boabe de nisip, ele sunt agitate continuu şi se încarcă cu pelicule de calcit care le îmbracă, şi ele se îngroaşă luînd o formă sferică. Aceste perle de grotă sunt foarte rare. Nqrbert Casteret a găsit asemenea perle în grota din Cagire".
în timp ce copiii erau absorbiţi cu contemplarea perlelor de grotă, unele mari cit un ou de porumbel, altele mici ca nişte gămălii de ac, un zgomot surd se auzi în galeria prin care tocmai trecuseră. Neliniştiţi, copiii îşi ridicară capul.
„Ce este aceasta?"

„Ce se întîmplă?" întrebară ei în acelaşi timp.
Doctorul plecase deja cu paşi mari şi cu luminarea în mînă.
„Rămîneţi acolo!" strigă el copiilor. „Vă interzic să mă urmaţi!" .
Eric şi Marjorie se priviră fără să spună nimic. După o clipă care păru foarte lungă, doctorul reveni.
„A avut loc o surpare în galeria pe care tocmai am părăsit-o", spuse el cu un ton care se forţa să rămînă calm.
„Atunci, nu se mai poate trece?" întrebă Eric neliniştit.
„Nu, copii. Calea ne este tăiată în partea aceea; să încercăm să degajăm pasajul ar fi periculos. Am risca să provocăm o nouă surpare şi să fim îngropaţi sub pămînt şi pietre".
Marjorie păli puţin. Dar ea era o fată întreprinzătoare.
„Ce bine că n-am lăsat sacul în sala cu picturi", spuse ea simplu.
„într-adevăr", zise Eric. „Am fi în beznă, fără lumînări şi fără provizii. Taţi, ce vom face acum? Aşteptăm să fim găsiţi, sau mai bine să încercăm să ieşim singuri de aici?"
„Să încercăm să ieşim de aici, evident", răspunse doctorul.
El gîndea în sinea lui:
„Dacă vom aştepta să fim găsiţi, riscăm tare mult să nu mai ieşim niciodată. Nimeni nu ştie că suntem aici. Menajera nu se va impacienta cu siguranţă înainte de mîine dimineaţă. Şi chiar şi atunci precis că nu se va gîndi să alerteze imediat jandarmeria. Admiţînd că se încep căutările în două zile, cine ar avea atunci ideea să meargă să exploreze cursul unui rîu subteran pentru a ne găsi? Am făcut o mare greşeală că nu i-am spus doamnei Louise că avem intenţia să explorăm aceste grote".
Doctorul nu le spuse copiilor nimic despre temerile lui. în acest timp, Eric şi Marjorie, fiecare

la rîndul lui, gîndiseră la fel ca el. '
„Trebuie să găsim o altă soluţie", spuse Eric cu hotărîre.
Explorarea metodică a sălii nu dădu la iveală nici un culoar. Nu aveau alte posibilităţi de a ieşi de aici decît să urce stîncile de unde cădea cascada. Urcarea, admiţînd că ar fi posibilă, era foarte periculoasă; trebuia escaladată o grămadă de roci devenite alunecoase din cauza umezelii, şi aceasta în întuneric, sub un jet de apă îngheţată, care cădea de la o înălţime de zece metri. Dacă alunecau, dacă nu reuşeau să-şi pună piciorul, urma căderea în gol pe stîncile de care puteau să-şi spargă capul.
Doctorul rămase un moment gînditor. Ţinînd luminarea cu braţul

iiiims, el se străduia să străbată cu privirea întunericul în care se pierdea cascada.
„Nu te urca, tată!" strigă Eric înfricoşat. „Dacă o să cazi..."
Doctorul clătină capul.
„Trebuie să mă urc, micuţul meu. Cu mila lui Dumnezeu!"
Domnul Bernard luă frînghia din mîinile lui Eric şi şi-o legă în jurul corpului, cum fac călăuzele în munţi.
Eric îl reţinu pe tatăl lui cu braţul.
„Dar, taţi, ce-ar fi dacă ne-am ruga toţi trei ca să-I cerem lui Dumnezeu să ne scape? Dumnezeu poate să facă să vină să ne caute aici fără ca să fii nevoit să-ţi rişti viaţa căţărîndu-te acolo sus".
„Cu siguranţă, Eric. Dumnezeu poate să facă o minune. Dar nu avem dreptul să-I cerem să facă o minune înainte de a fi încercat tot ceea ce este omeneşte posibil. Ce ai gîndi tu, de exemplu, de un copil care, fiind în întîrziere de la şcoală, I-ar cere lui Dumnezeu să-l facă să ajungă la ore, continuîndu-şi drumul fără să se grăbească, în loc să alerge din toate puterile? Mă voi urca, iar voi vă veţi ruga să ajung sus fără accident".
„Unchiule Pierre", spuse Marjorie, „am pus lanternă în sac. Ia-o! Va fi mai uşor să urci cu o lanternă decît cu o lumînare aprinsă".
„Nu pot să iau lanterna! E nevoie să am mîinile libere".
„Fă ca Norbert Casteret, taţi", sugeră Eric, „ţine lanterna între dinţi".
„Intr-adevăr, este o idee!"
Cu lanterna în gură, doctorul întreprinse periculoasa ascensiune, în timp ce copiii îl urmăreau cu priviri neliniştite. Eric, foarte palid, se ruga în tăcere. Marjorie strîngea din dinţi ca să nu plîngă.
Doctorul se ridica încet; curînd dispăru din ochii copiilor; licărul celor două lumînări pe care le roteau Eric şi Marjorie era prea slab pentru a le permite să urmărească ascensiunea doctorului pînă sus, iar raza de lumină a lanternei, care ghidase pînă acum privirile copiilor, tocmai dispăruse în spatele perdelei de apă a cascadei de pe stînci.
„Numai să nu cadă unchiul Pierre!" zise Marjorie cu vocea înăbuşită.
Eric, care ţinea cu o mînă celălalt capăt al frînghiei, răspunse:
„Continuă să urce... Frînghia se desfăşoară normal... Dacă ar avea o oprire sau o căzătură aş simţi".
După cîteva clipe care părură tare lungi copiilor, ei îl auziră pe doc-

tor strigînd:
„Am ajuns, copii! Totul merge bine! Eric, leag-o pe verişoara ta cu celălalt capăt al frînghiei. Ştii ce nod trebuie făcut, nu-i aşa?"
„Da, taţi!"
„O! Pot să-l fac eu singură!" spuse Marjorie sigură de ea. „Sunt obişnuită cu ascensiunile".
„Nu! Mi-ar place mai mult să facă Eric aceasta", răspunse vocea doctorului.
Ca să aibă mîinile libere, Eric suflă în luminare şi o puse în buzunar.

„Luminează-mă, Marjorie. O să te leg", spuse el verişoarei.
Fetiţa apropie luminarea. Eric, în genunchi, o încinse cu frînghia pe care o înnodă cu un nod solid.
„Acum dă-mi luminarea şi urcă!" zise el.
Şi el strigă:
„Am terminat, taţi!"
„Bine!" zise doctorul. „Nu-ţi fie frică, Marjorie; ţin eu frînghia. Dacă aluneci, eu te pot ridica!"
„O! Pot să urc foarte bine", ripostă fetiţa.
Şi ea începu să urce cu precauţie. Lanterna fiind la doctor, Marjorie era nevoită să urce pe dibuite şi să pipăie stînca înainte de a pune piciorul sau mîna, ca să se asigure că se poate ţine. în plus era biciuită, ameţită, aproape doborîtă de apa cascadei care îi cădea pe cap, cur-gînd şuvoaie pe umeri şi pe spate. De trei ori ea alunecă şi fu cît pe ce să alunece. în sfîrşit, după o ascensiune care îi păru interminabilă, ea ajunse în vîrf teafără şi nevătămată, dar complet epuizată şi udă din cap pînă în picioare. Doctorul o aşeză pe o stîncă şi îi dezlegă frînghia pentru a i-o trimite lui Eric, care urcă la rîndul lui, cu sacul în spate.
„Copii", zise doctorul, „putem să-I mulţumim lui Dumnezeu. Nu suntem la capătul greutăţilor. Dar dacă această cascadă s-ar fi dovedit un obstacol de netrecut, din punct de vedere uman n-ar fi existat decît puţine şanse de a ieşi de aici".
După un moment de rugăciune în tăcere, ei deciseră să facă un scurt popas şi apoi să-şi urmeze drumul.
„Ce-ar fi să mîncăm ceva?" întrebă Eric. „Sunt lihnit de foame!"
„Hm!" făcu doctorul. „Nu e deloc prudent să stăm în apa îngheţată după ce mîncăm. Şi va trebui să stăm încă mult timp, presupun".
„Se poate mînca oricînd o bucată de ciocolată", sugeră Marjorie.
24
„I ii mor de foame!"
„I laidcţi să mîncăm o bucată de ciocolată! Aceasta nu vă va încărca prea mult stomacul".
Eric deschise sacul şi scoase ciocolata pe care exploratorii o mîn-că cu poftă.
Galeria în care se găseau acum exploratorii era mult mai joasă decît aceea pe care tocmai o părăsiseră. în plus, ea părea să se îngusteze, cel puţin atît cît puteau ei să judece privind cu ajutorul micii lanterne, care nu lumina decît la o distanţă de cîţiva metri. Doctorul se simţea neliniştit. Dacă galeria, puţin mai departe, se îngusta pînă la a deveni prea strîmtă pentru a permite trecerea unui om, ce vor face ei? Perspectiva de a trebui să coboare pînă la baza stîncilor pe care le urcaseră cu atîta trudă nu avea nimic îmbucurător. Şi apoi, odată ajunşi în sala de jos, ce să facă? Acea sală nu avea nici o ieşire. Ar trebui deci să aştepte, în întuneric, zile după zile, eliberarea sau moartea...
După un moment de repaus, domnul Bernard dădu semnalul de plecare. Exploratorii porniră la drum. Doctorul mergea înainte, cu lanterna şi cu colacul de frînghie. îl urma Eric, ducînd sacul. Marjorie, ţi-nînd o luminare, încheia plutonul. Galeria devenea din ce în ce mai joasă; doctorul era nevoit să meargă aplecat. Curînd, copiii fură nevoiţi să se aplece la rîndul lor. Galeria sfîrşi prin a deveni un drum strîmt, şi exploratorii fură obligaţi să se tîrască prin apa îngheţată. Un curent de aer puternic stinse luminarea.
„Aer!" strigă Eric. „Probabil că suntem aproape de ieşire!"
„Aceasta nu dovedeşte nimic!" spuse doctorul. „Poate să existe perfect de bine un curent de aer într-o galerie subterană".
„Aceasta dovedeşte în orice caz că există o ieşire".
Doctorul gîndi în sinea lui că aceasta nu dovedea deloc că deschiderea era destul de mare pentru ca ei să poată trece prin ea. Dar nu spuse nimic copiilor.
O nouă galerie începea spre dreapta. Un pîrîu, afluent al rîului subteran, curgea aici printr-o

albie de pietricele rotunde. Această galerie era mai largă decît aceea prin care mergeau ei. Doctorul declară că o vor urma.
După ce merseră un timp care păru interminabil lui Marjorie şi vărului ei, ajunseră într-o săliţă cu solul acoperit cu nisip fin. Luminarea pe care Marjorie o reaprinsese în momentul în care intraseră în cea de a doua galerie era pe sfîrşite, iar lanterna de abia lumina, căci bateria

ei era aproape terminată.
„Să ne oprim aici", zise doctorul, „şi să cinăm".
El vedea că cei doi copii erau epuizaţi şi nu mai aveau putere să meargă mai departe. Domnul Bernard stinse lanterna pentru a economisi bateria. Se aprinse o luminare pentru a o înlocui pe aceea care tocmai se stinsese. Luminarea fu fixată în nisip şi exploratorii se aşezară în cerc. Scoaseră proviziile din sac, şi copiii muşcară cu poftă din sandvişurile pregătite de doamna Louise. Ei ar fi mîncat bucuroşi şi restul proviziilor, dar doctorul declară că ar fi mai bine să păstreze ceva pentru a doua zi în caz că şederea lor în peşteră trebuia să se prelungească. El însuşi nu luase decît un sandviş, şi pe cel mai mic, dar făcuse în aşa fel, încît copiii să nu observe acest lucru.
„Ce oră este, taţi?" întrebă Eric.
Domnul Bernard se uită la ceas.
„Este ora şapte şi douăzeci".
„Numai atît? Şi eu care credeam că este cel puţin miezul nopţii! O să mergem toată noaptea, taţi?"
Marjorie îl privi cu nelinişte pe unchiul ei. Deşi era sportivă şi antrenată în marşuri lungi şi ascensiuni, nu mai putea. Dar ea era prea mîndră ca să mărturisească lucrul acesta.
„Nu, copii", spuse doctorul, „nu ar fi înţelept. Ar fi mai bine să ne odihnim acum şi să pornim din nou după ce vom mai prinde puteri. Lungiţi-vă pe nisip şi încercaţi să dormiţi".
„Nu aş putea niciodată să dorm!" declară Eric cu energie.
„Oricum, lungeşte-te. Chiar dacă nu dormi, te vei odihni".
Un sfert de oră mai tîrziu, în ciuda hainelor lor ude şi în ciuda frigului care domnea în peşteră, cei doi copii dormeau adînc. Dar nu la fel se întîmplase cu doctorul Bernard. De îndată ce văzuse copiii adormiţi, suflase în lumînare, astfel ca să-i prelungească timpul de luminat. Rămase însă treaz în întuneric. După ce se rugă timp îndelungat, punînd totul în mîinile lui Dumnezeu, el se simţi mai liniştit.

Capitolul 6
în fundul prăpastiei

„Au! Mă doare peste tot!" zise Marjorie întinzîndu-se.
„Iar eu sunt îngheţat!" zise Eric căscînd. „Ce oră o fi?"
„Miezul nopţii", răspunse doctorul Bernard. „Aţi dormit patru ore, este suficient. Acum ar fi mai bine să pornim la drum. O să vă încălziţi făcînd exerciţii. Mi-e teamă să nu răciţi în aceste haine ude".
„Ce bine că ne-ai făcut să ne luăm hainele, unchiule Pierre! Dacă le-am fi lăsat la intrarea în grotă, cum făceam de obicei, am fi murit de frig în costume de baie".
„Eu unul mor de foame!" declară Eric. „Ce meniu avem azi?"
„Bieţii mei copii, n-am luat cu noi decît o gustare consistentă şi nu un prînz complet. Am mîncat sandvişurile aseară. Nu ne mai rămîn decît nişte prăjituri şi ciocolată".
„Foarte bine că avem prăjituri şi ciocolată! Alţi exploratori ai peşterilor nu au nici atît!"
„Nu cred că ar fi prudent să ne terminăm proviziile dintr-o dată. Cine ştie în cît timp vom reuşi să ieşim din peşteră? Să mîncăm fiecare cîte o prăjitură şi un baton de ciocolată, şi să păstrăm restul pentru mai tîrziu".

O prăjitură şi un baton de ciocolată nu erau prea mult pentru stomacurile înfometate ale lui Eric şi Marjorie. Dar copiii nu protestară, în-ţelegînd că era înţelept să-şi fixeze raţii.
Nu le mai rămîneau în sac decît două lumînări. Doctorul constată acest lucru cu nelinişte. Două lumînări, aceasta nu însemna decît cîte-va ore de lumină. Cum ar putea ei să-şi urmeze drumul dacă le lipsea lumina? Vor fi, poate, obstacole greu de trecut înainte de a ieşi din peşteră - admiţînd că ar fi posibil să iasă de aici!
Se rugară împreună înainte de a porni din nou- la drum. Marjorie propuse să cînte o cîntare.
„Care?" întrebă zîmbind doctorul. „Cunoşti vreuna care să fie potrivită situaţiei în care ne găsim?"
„Mă gîndesc că nu există o cîntare specială pentru exploratorii pierduţi într-o peşteră; dar am putea cînta un psalm: cel pe care l-am cîntat duminica trecută, de exemplu. Era Psalmul 91: „Cine sub paza lui Dumnezeu..."
„Cred că Clement Marot ar fi fost foarte mirat dacă i s-ar fi spus că

într-o zi psalmul lui va fi cîntat sub pămînt de nişte speologi necăjiţi!" zise Eric.
„Exact lucrul acesta este remarcabil la toţi psalmii", spuse domnul Bernard. „Ei se potrivesc cu toate epocile şi cu toate împrejurările. Primii creştini îi cîntau în arenă, cînd împăraţii romani îi aruncau la lei; în zilele Reformei, martirii cîntau psalmii urcîndu-se pe rug; în timpuri de persecuţie, psalmii au fost cîntaţi de adunările ţinute în Subteran. Şi cînd misionarii au dus Evanghelia la marginile pămîntu-lui, psalmii au răsunat în insulele îndepărtate ale Pacificului şi în singurătatea îngheţată a Marelui Nord".
„Aceasta mă face să mă gîndesc", spuse Marjorie, „la acea scenă din Apocalipsa în care apostolul Ioan vede în faţa tronului lui Dumnezeu o mulţime de oameni ,din orice naţiune, din orice trib, din orice popor şi de orice limbă' cîntînd cîntări de laudă lui Dumnezeu. Şi unul dintre bătrîni i-a zis apostolului: ‚Aceştia sunt cei care vin din marea strîmtorare. Ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sîngele Mielului' (Apocalipsa 7:9-16)".
Ei cîntară psalmul lui Clement Marot.
Cine sub paza lui Dumnezeu Pentru vecie se-adăposteşte, La umbra Lui, scăpare mereu, Odihnă şi pace deplină găseşte. Numai El este al meu Salvator, Al meu adăpost, speranţă a mea, Sub braţul Lui tare, ocrotitor înpace-al meu suflet să stea.
Vocile lor trezeau sub bolţile peşterii ecouri ciudate şi măreţe. „Te-ai putea crede într-un templu!" murmură Marjorie uluită. „Este cel mai frumos templu care există: templul Naturii, al cărui Arhitect a fost însuşi Dumnezeu", răspunse domnul Bernard. Cînd ei cîntară ultimele cuvinte:
Prin marea-Mi putere Eu voi răspunde La strigătul tău de durere Şi pînă la moarte nu-ţi voi ascunde Bogăţia-ndurărilor Mele.

li se părea că era chiar Dumnezeu care le făcea această promisiune.
Porniră la drum cu un nou curaj. Rîuleţul curgea acum înspumat pe terasele stîncoase pe care trebuiau să urce. După trei sferturi de oră, ei ajunseră într-o nouă sală, şi Marjorie scoase o exclamaţie:
„Priviţi, acolo, plafonul!"
Doctorul aprinse lanterna şi o îndreptă în direcţia indicată. La lumina ei distinse un adevărat ciorchine de lilieci agăţaţi de plafon!
„Iată o descoperire de bun augur!" zise el. „Dacă liliecii vin în a-ceastă peşteră, înseamnă că există o ieşire! Şi această ieşire nu trebuie să fie prea departe de aici!"
Eric se avîntase spre celălalt capăt al peşterii.
„Pe aici! Simt vîntul! Văd stelele!"
Doctorul şi Marjorie se grăbiră. Eric tocmai se strecura printr-o deschizătură îngustă care trebuie să fi fost poarta de intrare în palatul subteran al liliecilor. Marjorie se strecură şi ea după el. Ei se căţărară ajutîndu-se de mîini şi de genunchi şi se găsiră... în fundul unui puţ! Ei

scoaseră în acelaşi timp un ţipăt de uimire şi de ciudă. Domnului Bernard, care era mai lat în umeri, îi fusese mai greu să se strecoare prin deschizătură. Reuşi totuşi să treacă cum putu mai bine.
„Ce înseamnă asta?" gemu Marjorie. „S-ar crede că ne aflăm în fundul unui puţ!"
Domnul Bernard plimbă fasciculul de lumină al lanternei peste pereţii stîncoşi care-i înconjurau de toate părţile. Foarte departe, deasupra capetelor lor, se decupa o bucată de cer înstelat.
„Nu suntem în fundul unui puţ, ci în fundul unei prăpăstii", zise doctorul. „Presupun că aceasta este prăpastia de la Cardillac, căci nu ştiu să mai fie alta în această regiune!"
„Dar este îngrozitor de adîncă!" spuse Eric, înfricoşat. „Nu vom putea niciodată să ajungem sus fără o scară de frînghie".
„Chiar dacă am avea scara, ea nu ne-ar fi de nici un folos. Trebuie ca ajutorul nostru să vină de sus. Să ne aşezăm şi să aşteptăm salvarea. Ea nu poate să ne vină din altă parte".
Doctorul îşi spunea în sinea lui că aşteptarea risca să fie foarte lungă. Menajera nu sosea decît la ora nouă. Negăsind pe nimeni acasă, ea se va gîndi, fără îndoială, că doctorul era în vizite la bolnavi, iar copiii erau plecaţi la plimbare. Abia spre prînz ea ar începe să se neliniştească nevăzîndu-i apărînd. Ea se va duce să ceară informaţii în sat... Dar se va gîndi oare să alarmeze imediat poliţia? Doctorul nu ştia ce

să facă. Erau de fapt puţine speranţe de a ieşi din prăpastie înainte de ziua de mîine. Prăpastia se găsea la mai mulţi kilometri de sat, pe celălalt versant al muntelui. Nu le-ar fi venit curînd ideea de a face cercetări în această direcţie... Evident, cineva putea trece pe aici, vreun păstor de capre sau un alpinist... Dar cum să-i semnaleze prezenţa lor? Ei nu puteau să strige şi să cheme fără încetare, şi oare vocile lor ar răzbate în afara prăpăstiei?
„încercaţi să mai dormiţi puţin, copiii mei", spuse el. „Nimeni nu va trece pe aici înainte să se lumineze. Este inutil să ne obosim stri-gînd".
„N-am nici un chef să dorm", protestă Eric.
„Nici eu!" spuse Marjorie.
Se aşezară totuşi cu spatele rezemat de peretele de stîncă şi începură să contemple stelele care străluceau deasupra capetelor lor. Eric se distra puţin numind stelele pe care le vedea. Puţin cîte puţin, pleoapele celor doi exploratori se îngreunară. Marjorie văzu stelele tremu-rînd pe cer şi căzu adormită cu capul pe umărul vărului ei, care dormea deja.
Stelele păliră pe cerul care trecu pe nesimţite de la albastru închis în albastru cenuşiu şi se coloră apoi în roz. Se iveau zorile. Copiii dormeau duşi. Doctorul se gîndea că este inutil să-i trezească. La acea oră nimeni nu va trece prin apropierea prăpăstiei. Trebuia să aştepte încă multe ore înainte de a încerca să atragă prin apeluri atenţia eventualilor trecători.
Spre ora şase, Eric se trezi şi declară că avea o foame de lup.
„Mai sunt trei prăjituri şi un baton de ciocolată", zise tatăl lui. „îţi vrei partea imediat, sau preferi să mai aştepţi puţin pentru a o mînca?"
„Oh! Imediat, imediat!"
Doctorul îi dădu o prăjitură şi o bucată de ciocolată. Eric le înghiţi cît ai clipi din ochi şi constată că îi era la fel de foame ca înainte.
„Să mi se aducă ciocolata cu lapte şi chiflele unse cu unt", strigă el în gura mare, glumind.
Marjorie se trezi din somn tresărind brusc.
„Şi eu vreau ciocolata mea cu lapte", declară ea cu voce adormită.
Eric nu se putu opri să nu rîdă.
„Biata de tine, este tare departe ceaşca cu ciocolată. Chiar dacă am

H .11 ;isA lot n-am putea să o facem, pentru că nu este destul lapte. Iar (ii despre chiflele unse cu unt, n-am mai văzut aşa ceva de la război încoace".
Marjorie deschise ochii şi reveni la realitate.

„Trebuia să o trezeşti pe verişoara ta?" îl certă doctorul. „Marjorie, vrei să mănînci acum, sau mai tîrziu?"
„Oh, acum!"
Doctorul îi dădu fetiţei două prăjituri şi restul de ciocolată, şi Marjorie le mîncă fără să ştie că mîncase şi partea unchiului ei în acelaşi timp cu a ei.
Situaţia nu era deloc plăcută. Atîta timp cît luptaseră ca să găsească o ieşire şi să iasă din peşteră, gîndul la scopul care trebuia atins susţinuse curajul exploratorilor. Acum, cînd erau acolo, în fundul acestei prăpăstii, înfometaţi, amorţiţi de frig şi condamnaţi la inactivitate, exploratorii se simţeau mai degrabă demoralizaţi. Eric începu să meargă în cerc pentru a se încălzi şi să fluiere pentru a-şi ridica moralul. Marjorie începu să fluiere şi ea luîndu-se la întrecere cu el. Eric se opri, mirat.
„Ce bine fluieri, Marjorie!" strigă el, plin de admiraţie. „Eu nu credeam că fetele ştiu să fluiere!"
„Se fluieră mult pe la noi", spuse Marjorie, „dar, bineînţeles, fetele nu fluieră pe stradă - aceasta ar însenina proastă creştere. îmi place să fluier cînd sunt pe munte".
Ea începu să fluiere aria piticilor din „Albă ca zăpada": „Fluieraţi lucrînd...". Eric părea vrăjit.
„Să încercăm să cîntăm pe două voci", propuse Marjorie.
Eric îşi drese vocea.
„Hm! Sunt cam răguşit".
„Nu face nimic, nu e cine să ne asculte!"
„Cine ştie? Poate că piticii munţilor sunt ascunşi undeva ca să ne asculte!"
Această idee aduse un zîmbet pe buzele lui Marjorie.
„Ia ascultă! O să vă povestesc legende scoţiene ca să treacă timpul!"
„Excelentă idee!" spuse Eric instalîndu-se pe un bloc de stîncă în faţa verişoarei lui.
Marjorie povesti legenda morii de sare, apoi pe cea a celor trei fii ai regelui. Cînd ea termină, doctorul, la rîndul lui, le spuse o altă po-

veste. Domnul Bernard avea un adevărat talent de povestitor. Poveştile pe care le inventa fermecaseră copilăria lui Eric. în acea dimineaţă, doctorul conduse copiii într-o călătorie imaginară, călătorie care traversa jungla africană în compania unor exploratori curajoşi. în momentul cel mai palpitant se auzi lătratul unui cîine. Eric se ridică dintr-o săritură şi, punîndu-şi mîinile pîlnie la gură, începu să strige din toate puterile. Lătrăturile se apropiară, şi, în curînd, silueta unui cîine se profila deasupra marginilor prăpastiei. Puţin după aceea apăru un tînăr cioban, tare mirat să zărească în adîncul prăpastiei pe exploratorii noştri care îi făceau semne. Nu putea înţelege cum se găseau acolo nişte fiinţe umane fără să fi murit în cădere. El strigă exploratorilor că va merge să caute ajutoare la fermă. După trei sferturi de oră, el reveni însoţit de o echipă de salvatori compusă din fermier, fiii lui şi doi servitori. Toţi erau echipaţi cu frînghii care trebuiră legate cap la cap pentru a ajunge să aibă lungimea necesară. Apoi fermierul dădu drumul frînghiei în jos. Doctorul o apucă, o înnodă sub formă de scaun şi o prinse pe Marjorie, care fu ridicată de către salvatori. După ea fu rîndul lui Eric, apoi al doctorului. Fermierul şi ajutoarele lui rămaseră cu gura căscată auzind că cei pe care îi scoseseră din prăpastie ajunseseră acolo urmînd cursul unui rîu subteran. Le venea greu să creadă acest lucru şi se întrebau dacă nu cumva doctorul caută să-i înşele! îi duseră apoi pe cei salvaţi la fermă, unde soţia fermierului îi servi cu lapte cald în nişte căni mari şi felii mari de pîine unse cu unt.
Copiii erau prea epuizaţi pentru a putea merge. Doctorul spuse că avea să-i lase la fermă şi va reveni să-i ia cu maşina. Dar fermierul zise că avea o camionetă şi că tocmai avea intenţia să se ducă la tîr-gul din Clairbois care avea loc în acea zi. O jumătate de oră mai tîr-ziu, fermierul veni să-i anunţe că maşina lui era gata. Doctorul o urcă pe Marjorie în faţă alături de fermier, iar el cu Eric se aşeză în spate, în compania puilor şi a coşurilor cu ouă.

Aflînd despre aventurile doctorului şi ale copiilor, doamna Louise îşi ridică braţele spre cer. Ea se grăbi să le pregătească un prînz gustos, pe care exploratorii îl mîncară cu recunoştinţă. Apoi, toţi trei se duseră la culcare şi dormiră pînă seara.

Epilog

I .1 iii «liipn m nislA expediţie memorabilă, Eric şi verişoara
Im .1.111 .!.!•.1(1 |M t.i11>n in livadA Soarele cobora la orizont, şi piscu-
iiic p.....**eiloi M** i **olortu ta hindaflriu-inov.**
,'JParofttU tWClK leOOUdin dUI in care mi-ai spus despre proiectele laic de explorare la umbra acestui măr!" zise Marjorie rîzînd.
„Pftrinţii şi frăţiorul tău vor ti tare uimiţi cînd vor afla isprăvile talc", glumi Hric. „Am putea să scriem o carte: ‚Noua călătorie în centrul pămîntului' şi să o semnăm ‚Doi rivali ai lui Jules Verne'!"
„Şi cînd te gîndeşti că Jules Verne doar şi-a imaginat aventurile prin care îi trece pe eroii lui, în timp ce noi le-am trăit".
„A fost splendid, sau mai curînd impresionant, mai ales ultimele peripeţii. Aveam într-adevăr foarte puţine şanse să ieşim vii de acolo".
„Numai Dumnezeu ne-a ocrotit!"
„Da, şi într-un mod absolut minunat".
Ei rămaseră un moment tăcuţi, cufundaţi în gînduri.
„M-am gîndit adesea la tot ce s-a întîmplat", reluă Eric. „Şi ştii, Marjorie, am luat o hotărîre cînd eram în fundul prăpastiei".
„Şi eu".
Ei se priviră şi zîmbiră, ghicind că era vorba de o decizie de acelaşi fel.
„Mi-am dorit totdeauna să devin medic", continuă Eric. „Ei bine, în fundul prăpastiei am decis să fiu medic în serviciul lui Dumnezeu: voi pleca în misiune".
„Este minunat!" strigă Marjorie entuziasmată. „La mine, eu... oh, nu, decizia mea nu prea seamănă cu a ta! Dar prăpastia m-a făcut să înţeleg un lucru. Cînd eram în fundul ei, unchiul Pierre ne-a spus: ‚Ajutorul nu poate veni decît de sus'. El voia să spună că nu puteam ieşi din prăpastie prin propriile noastre eforturi, că trebuia să ne vină cineva în ajutor şi să ne arunce frînghia. Aceasta m-a făcut să înţeleg salvarea. Mămica mi-a explicat adesea cum putem fi salvaţi prin credinţa în Cristos; dar eu nu-mi dădeam seama că eram pierdută. Mi se părea că, din moment ce îl iubeam pe Dumnezeu şi făceam tot ce puteam ca să ascult de poruncile Sale, pentru a fi bună şi dreaptă, Dumnezeu trebuia să fie mulţumit de mine. Dar în fundul prăpastiei am înţeles că nu putem face nimic pentru a ne salva şi că ajutorul trebuie sfl vină de la Cel Preaînalt. Şi am acceptat graţia lui Dumnezeu şi

iertarea prin sîngele lui Cristos. Acum, ştiu că sunt un copil al lui Dumnezeu şi că Ii aparţin Lui".
„Acum doi ani am avut şi eu aceeaşi experienţă", spuse Eric, „dar în împrejurări mai puţin dramatice. Să fugim în casă, Marjorie, şi să-i povestim toate acestea lui taţi!"
Ei se luară de mînă şi se avîntară spre cabinetul doctorului. îl găsiră pe domnul Bernard ocupat cu redactarea unui raport pentru Academia de Ştiinţe. Pe biroul lui din lemn de acaju, perlele de grotă, aceste perle care fuseseră cît pe ce să-i coste viaţa, străluceau plăcut. Şi Marjorie se gîndi la acea parabolă din Evanghelie care spune: „Regatul (împărăţia) Cerurilor seamănă cu o perlă de mare preţ..."

Cuprins

Clipitului I *Mtirjorw tlin lliyhhnuls*
Capitolul 2 *Exploratorii adîncurilor*

Capitolul 3 *Lacul Negru*
Capitolul 4 *Peştera fermecată*
12
Capitolul 5 *Comoara din grotă*
16
Capitolul 6 *în fundul prăpastiei*
27
Epilog
33
35